

Què farem per la Quaresma?

Aquesta és la pregunta obligada en aquest temps, entre els qui es preocupen de les coses de teatre en nostra vila. I, a base d'ella, volem avui divagar dessorre un tema altament interessant.

Es el cas, que de molts anys ensà, el teatre en nostra vila — reduït gairebé al de La Unió Lliberal — dona una pobra idea de la nostra mentalitat.

Fa molts anys que tota la vida teatral, a Granollers, queda reduïda a la temporada de Quaresma. Després, tret de qualque companyia que ve com d'esma, corrent per terres de Catalunya, ens passem tot l'any ballant. Això fa que moltes vegades ens hem preguntat si a Granollers hi ha tants músics per causa d'haver-hi tants sarauïstes, o si els sarauïstes augmenten a compàs del desenrotllament de les orquestres.

Disquisicions apart, senyalem que la vida teatral aquí, no pot ésser més migrada. Dos gèneres alternen, fa anys, disputant-se quin dels dos es mourà en un cercle més reduït. O ve una companyia de sarçuela o una de drames; i, tant la una com l'altra, és a base sempre de les mateixes obres. Vint drames, que sempre són els mateixos, per companyies de arreplegats que tots s'assemblen i que es disputen qui ho farà més malament; o vint sarçueles que tots ja cantem de memòria i que cada any són més mal interpretades i presentades més pobrement. I d'aquí no sortim. Ni els de la dramàtica ni els de la lírica es preocupen d'estudiar obres noves. I els aficionats, que tenim la desgràcia d'enterar-nos que el món marxa, no tenim esperança de que es trobi remei a una cosa tan senzilla.

En arribar aquest temps, les conversacions entre els qui intervenen en aquests afers, giren alentorn de dues úniques solucions. Uns, mirant de cara al calaix, es decanten perquè actui una companyia dramàtica i senyalen els contratemps que es succeeixen, en les temporades de sarçuela, i que no tenen altra finalitat que la de recabar subvencions i concessions amb les quals, en començar-se la temporada, no es comptava. Altres, pel contrari, manifesten llur aversió pel drama, en pensar que indefectiblement hauràn de anar a plorar amb les mateixes escenes que fa vint anys es desenrotllen en nostres taules.

A uns i altres, creiem que la raó els sobra; i creiem així mateix que s'imposa un canvi d'orientació, que torni el prestigi perdut al nostre teatre; prestigi que evocuen els homes de edat, quan retreuen les campanyes que anys enrera havien fet en nostra vila companyies com la de don Vicenç Miquel, per exemple, en la qual hi figuraven de galans joves, actors tan eminents com l'Enric Borràs i l'Enric Giménez.

Per què no s'intenta una temporada de comèdia castellana, amb repertori que no

el coneixem més que de nom? Per què no es busca un actor de responsabilitat i de solvència artística, que agrupi els elements indispensables perquè triomfi aquí un gènere que ningú en sab res, tret dels que van sovint a ciutat? Es que a Granollers estem condemnats a plorar per tota la vida amb *La portera de la fàbrica* o a riure amb la sicalipsis de *San Juan de Luz*? Es que mai ens serà permès conèixer les produccions dels germans Quintero, d'en Pérez Galdós, d'en Benavente, d'en Linares Rivas, d'en López Pini'los i d'altres cap-de-brot de l'escena espanyola?

Que ningú retregui el cas de que fa quatre o cinc anys fracassà una temporada amb una companyia de declamació en la qual hi figuraven la Maria Vila, l'Emília i l'Antònia Baró, l'Aymerich, en Nolla, en Vila, en Daví, en Torelló i altres excel·lents artistes.

Si allavors qui podia fer ho havés acabat amb la cantarella dels qui anaven dient que «de drames ja en tenim prou amb els de casa», el resultat de la temporada hauria sigut el que es mereixia aquella notable companyia, la millor que hem vist en nostres teatres.

I si ara es proposés en sèrio que la vinent temporada de Quaresma no fos una repetició de les passades, estem segurs, seguríssims, que el teatre s'ompliria cada festa, a la tarda i a la nit, estalviant moltes pessetes a la societat i a les famílies, que portades per la seva afició a l'art escènic, acudeixen indefectiblement a totes les funcions que es donen.

Es qüestió només de saber triar una bona companyia, bones obres, i que aquestes siguin ben presentades. El demés, ja vindrà.

R. AREGALL

SABATERIA RIERA

Calçats per a home cosits des de 16'50 pts.

id. de vellut per dona des de 10'50 pts.

Les vuit del vespre

Els vilatans que tenim el costum de viure els diumenges en el poble, sense deixar-nos enlluernar per les funcions de tarda del Liceu ni pels partits de futbol internacionals jugats a Barcelona, gosem d'una hora única en la vida vilatana; una hora que 'ns fa creure de debò en la veritat quantitativa de l'engrandiment granollerí i en la realitat qualitativa de ço que en diem el «ciutadeig del poble».

Per uns moments, ingènuament ens sentim orgullosos del nostre monòton viure vilatà i l'aimem, potser pels records ciutadans que ens porta aquesta ditxosa hora, passada la qual, s'ens presenta el feixuc camí de set dies d'existència ensopida.

Les vuit del vespre!... Hora màgica. Al só de les seves campanades, els cines i les sales de ball llencen al carrer l'endiu

menjada concurrència, que voluptuosament s'extremeix de fred després d'unes angoixoses hores d'apilotament humà.

I la nostra Carretera és la Rambla, per uns moments.

Els dançaires de La Alhambra, de la Unió, del Popular i de can Mariano; els «obscurantistes» del Mundial i del Principal; els vagabons perpètuos que fa anys sofreixen la suggestió de la Carretera, deambulen, uns precipitadament, altres, amb la pausa serena que dona al seu caminar la seguretat de trobar el sopar fet; però tots els compareixen; a la carretera, que és com si diguessim la espinada del nostre cos vilatà.

Aquest aspecte tan granollerí, tinc per hàbit contemplar-lo des de La Bohemia. Es un gran observatori al mateix temps és un excel·lent refugi, malgrat l'incessant tocar de la pianola, el continuat dringar de la calderilla sobre els marbres de la taula i l'amoïnador xerroteig de cinquanta conversacions.

Es l'hora del vermouth. Entre el mastegar d'una oliva i el glopeig de l'aperitiu, dèu, vint, trenta xicots de jovenívola cara i d'ademans un xic matussers, deguts a la festiva indumentària, es contenen mutuament llurs desenganys, llurs il·lusions nascudes al só d'airós pasdoble, pocs moments llans. És la despedida del diumenge; perquè, aill, que pocs diumenges tenen nit a Granollers! . I en veu alta es criden, es parlen; i involuntàriament, en aquesta hora de liquidació de diumenge, us entereu de secrets que res us imperten, però els fruïu amb l'intenció malèvola de fer-ne un altre dia el comentari.

Els assíduus concurrents a «La Bohemia» o Can Quirset, en aquesta santa hora, gosem més d'ensà que a les nostrés vilatanes els agrada l'aperitiu, perquè és un fet que elles també hi van com nosaltres a aquest pacèvol (?) concert desconcertant.

Una d'elles, fa diumenges me crida la atenció. Morena, de pell ambarina i de ben delimitades formes, té la bellesa plena de la dona sanitosa; el seu riure escandalós m'encanta en aquesta hora de cridòries inverossímils; el seu mirar provocador és el de «la dona sortint del ball»; el seu gest decidit, el de la dona que se sent admirada.

El cambrer m'ha dit son nom, un nom qualsevol, que ja tinc per oblidat. No hi fa res. Jo cada diumenge cerco la seva cara entre les de tothom. En veure-la, sento una alegria que no és pas d'enamorament; però goso admirant la seva constància en venir i serà per a mí un dia de dol aquell en que no vegi la seva enrajolada cara entre les moltes que cap a la porta donen una llambregada cada volta que un nou client, heròicament, pretén entrar en la ja allargassada sala del Bar.

XIXU

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèf. 117 : Granollers